

1. Leží si ve skříni jak vzácná relikvie,
před šátky po babičce světu ukrytý je,
že bych se za něj styděl, tak to zase ne,
stejně má svoje dny tam na dně sečtené.
2. A vlastně nevím, proč se dneska směju tomu,
vzpomínám, jak jsem si ho hrdě přines' domů,
byl ze mě pionýr - no prostě slavnej den,
a máma se tak divně usmívala jen.
- R: Dnes už vím: ona svoje věděla,
však ho to přejde, žádný spěch,
a že mi radost kazit nechtěla,
tak jen tak nenápadně mlčela
a hladila mě po vlasech.
3. Když jsem pak v šestý třídě Novákovy Lídě
posílal psaníčka, ať ke mě domů přijde,
vzkázala po Lence, když pionýr jsem,
tak táta zakázal jí chodit se mnou ven.
4. Ta dívka copatá mi do snů vnesla zmatek,
to kvůli ní jsem tenkrát zavrhl' rudý šátek,
přestal jsem docházet a přestal sbírat zběr
a s Lídou do parku jsem chodil v podvečer.
- R: Tři týdny se mnou tuším chodila,
řek' bych, dva určitě, no, tři snad,
pak se mi někde s někým ztratila,
no zas tak hrozně krásná nebyla,
abych se kvůli ní měl prát.
5. Pak si mě braly stranou učitelky - soušky,
abych se vzpamatoval, navštěvoval kroužky,
mně to přišlo hloupý, a stal jsem se tak
schopný, však pasívní až podprůměrný žák.
6. Dlouho ten šátek ležel mezi prádlem v špíně,
pak jsem ho smutně vzal a složil na dno skříně,
ač trochu vybledl, s ním stále vrací se
marnivá vzpomínka na Lídu z šestý C.